

[Wilhjelm]

tænksomt, at politiet, også når de kommer for at anholde en i en privat lejlighed, skal vise alle naboerne, at her er det politiet, der kommer. Der er legitimationsproblemer, men vi finder ikke, det var rigtigt, at de mødte op på den måde uniformeret, og vi gør udtrykkeligt opmærksom på – dette også til ære for hr. Knud Lind, der ikke har læst bemærkningerne – at i forbindelse med tvangsendlæggelser finder vi, at det er et overordentlig ømtåligt problem. Det er helt forkert, at politiet alt for ofte møder op uniformeret og giver naboer, og jeg ved ikke hvad, indtryk af, at her slæber man altså af med en eller anden kriminel. Det er forfærdeligt nok i forvejen for en person at komme ud for en tvangsendlæggelse, men at det oven i købet sker ved uniformerede betjentes medvirken, gør det bare så meget værre. Det har vi udtrykkeligt gjort opmærksom på i vores bemærkninger, så det er ikke os, der har en eller anden uigennemtænkt og firkantet holdning til, at politiet altid skal møde uniformeret; det mener jeg tværtimod at justitsministeren havde. Og jeg refererer ikke fra udvalget, jeg refererer, hvad justitsministeren sagde til TV-Avisen umiddelbart efter Frederiksbergepisoden. Det var ikke særlig gennemtænkt.

Hvorfor, siger den socialdemokratiske ordfører, hr. Erik B. Smith, skal man skrive noget, der allerede står i kundgørelserne, i selve lovteksten? Det synes vi der er grund til, fordi vi har masser af eksempler – omtalte Frederiksbergsag er bare et af dem – hvor det er erkendt, at de legitimeringskrav, der findes i kundgørelserne, ikke efterleves. Og hvordan i alverden skal borgerne kunne benytte sig af nogle legitimeringskrav, som kun findes i kundgørelser, der er hemmelige? Det er klart, at det problem ville være løst i et vist omfang, hvis vi fik offentliggjort kundgørelserne, og det stiller vi altså også forslag om, men det er i øvrigt stillet senere end L 32. Men stadig væk, hvis borgerne skal kende deres ret til at forlange, at politiet legitimerer sig, er det da en forudsætning, at de har kendskab til bestemmelsen herom, og det har de altså ikke hidtil haft med disse bestemmelser sat ind i nogle kundgørelser.

Om L 33 sagde justitsministeren, at man skulle være opmærksom på, at § 264 a var en helt selvstændig beskyttelse og derfor ikke skulle kobles sammen, som vi i høj grad har gjort, med § 264 d. Her vil jeg godt gøre op-

mærksom på, at alle de hidtidige indvendinger fra politiet mod at blive fotograferet i tjenesten har gået på frykten for at blive hængt ud offentligt med navne og billeder, og derfor er det relevant, at vi gør opmærksom på, at vi ikke rører ved § 264 d, som jo forbyder den slags.

Til dette punkt sagde hr. Bjørn Elmquist, at VS havde en særlig fortolkning af § 264 d. Jeg ved ikke, hvor hr. Bjørn Elmquist har det fra. Den fortolkning, der findes i vores bemærkninger vedrørende 264 d, er straffelovrådets fortolkning. Det er den, vi har citeret, og deri har man udtrykkelig sagt, at man har tænkt sig et meget snævert anvendelsesområde her med ordene »billeder af den pågældende under omstændigheder, der åbenbart kan forlanges unddraget offentligheden.«

Det er ikke en VS-fortolkning. Det er simpelt hen straffelovrådets egen fortolkning i den betænkning, der lå til grund, da man i sin tid lavede dette straffelovstillæg om privatlivets fred.

Når man siger, at man slet ikke finder, at der er behov for en sådan bestemmelse, og man siger, at det kan være betænkeligt osv., vil jeg sige for det første – og det er også til fru Ebba Strange – at når vi indsætter ordet »private personer«, hvad er modsætningen så? Det er selvfølgelig personer, der optræder i deres funktion i en eller anden tjeneste. Det er ikke fru Ebba Strange, der pludselig bliver en offentlig person, men det er personer, der optræder i kraft af deres tjenesteforhold, og de er ikke private personer i den sammenhæng.

Et af behovene for denne bestemmelse om, at det må være lovligt at skaffe fotografisk dokumentation for politiets optræden, viste sig, synes jeg – det nævner vi i bemærkningerne – i sagen om blokadegrebet, dette efter neurologers mening livsfarlige hagegreb, som vi jo da omsider fik afskaffet. Men hvad var forhistorien? Det var, at man benægtede, at et sådant greb blev brugt, eller at der nogen sinde var undervist i et sådant greb, og først da der forelå fotografisk dokumentation, som var fuldstændig uigendrivelig, måtte man indrømme, at dette greb var blevet brugt, hvorefter vi fik det forbudt. Det viser jo behovet for at kunne benytte sig af fotografisk dokumentation.

L 34 om politiets radio har nok været det, der var mest skepsis over for, og det synes